

Andreea Condei

O viață în căutarea lui Hristos

Povestea Părintelui Gheorghe Calciu

Ilustrator: **Cristina-Diana Enache**

Ediție îngrijită și cuvânt înainte de Natalia Corlean

Colecția *Ortodoxia pentru copii* – 23
Făgăraș, 2023

Apă, animale, păsări și copii

Gândul la această legendă mă făcea să cred că micul meu sat, străjuit de apa brațului Sfântului Gheorghe, era un loc binecuvântat și ocrotit de Dumnezeu. L-am luat și pe acesta tot ca pe un dar. Era un loc al prieteniei dintre oameni și animale. Pare de necrezut, dar chiar așa era. Cu toate că erau o mulțime de pești, reptile, animale sălbatice, păsări, găze, nu mă temeam de niciuna! Și observam că nici cei din jurul meu. Era un Paradis! O atmosferă cu totul specială, iar acest lucru se observa și în comportamentul oamenilor. Nu era doar un loc al prieteniei cu viețuitoarele, dar și un loc în care oamenii erau prietenoși unii cu alții. O parte dintre noi nu erau români, aveau alte tradiții și obiceiuri, dar acest lucru nu ne împiedica să ne înțelegem bine.

Mie mi se spunea Ghiță și eram prieten cu toți cei de vârsta mea, indiferent din ce familie proveneau, iar joaca noastră era simplă, cuminte. Nu apucam să mă plictisesc niciodată, pentru că satul meu îmi dăruia tot ceea ce aveam nevoie pentru o joacă sănătoasă: apă, animale, păsări, copii. Îmi plăceau foarte mult animalele, de aceea nu era așa o greutate să merg cu ele la păscut, ori de câte ori mama mă trimitea:

— Măi Ghiță, scoală-te mai repede, că acum apare soarele pe cer și n-am făcut nimic bun înaintea lui Dumnezeu! Du-te și du caprele la păscut, hai fuguța!

Mă sculam degrabă și chiar dacă eram mai somnoros, abia așteptam să plec, fiindcă era și o nouă ocazie de a mă juca în natură. Dar să nu crezi că acest lucru însemna să fiu mai puțin responsabil.

Știam bine că trebuie să mă întorc cu ele acasă sănătoase și tefere. Mi-aș fi dorit să fi fost împreună cu mine. Ai fi înțeles mai bine ce vreau să spun. În orice caz, să știi că animalele sunt mici daruri de la Dumnezeu pentru oameni. Te îndemn să ai grijă de ele.

O întâmplare haioasă

Un alt lucru frumos ce-mi aducea bucurie era să merg la pescuit împreună cu frații mei. Bineînțeles, asta se întâmpla după ce ajutam la treburile casei. Cum la noi în sat nu existau bărci cu motor, abia așteptam să mă sui într-o barcă din lemn și să vâslesc. Astfel mă plimbam pe toate apele Dunării. Cât de frumos era!

Îmi amintesc o întâmplare tare

haioasă. Familia noastră avea o barcă de pescuit și lângă ea erau puse vintirile (plase de pescuit), cu ajutorul cărora tata prindea pește. Aceasta se afla într-un loc extrem de frumos, dar mai sălbatic, unde apa Dunării era mai liniștită, numită bălțița. Împreună cu frații mei, ne-am dus până acolo, căci altă treabă nu aveam... Și ne-a venit în cap ideea de a scoate peștele în locul tatei! Neîndemnatici de noi, crezând că facem un bine, ne-am suit în barcă; dar am tulburat apa, plasele au căzut, iar tata a fost supărat foc când a venit să strângă peștele. Am plecat spășiți, pentru că meritam pe

drept să fim pedepsiți, chiar dacă fusese o idee bună la început. Peștele acela reprezenta mâncarea noastră pe câteva zile. Promisem cearta, dar mintea mea de copil considera că locul acela sălbatic, cu frumusețea nufurilor, a trestiiilor, a sălciilor și a pescărușilor ce zburau deasupra capului, era cadrul perfect pentru jocurile noastre!

Pe scurt, copilăria mea a fost uimitoare și le mulțumesc părinților mei pentru educația primită. Datorită celor învățate de la ei, de la biserică și de la bătrânii satului, n-am alunecat în lucruri rele atunci când am crescut.

Biserica, bucuria mea

Regula de aur

Cred că n-am făcut prea multe năzdrăvănii, pentru că la noi în sat domnea o regulă de aur: era mare rușine să faci un lucru rău. Oamenii își conduceau viața tare frumos după această regulă: se străduiau să se comporte respectuos între ei și să împlinească cât mai multe fapte bune. Acest lucru se datora și celui care avea grijă ca toți oamenii din sat să trăiască în pace și armonie: preotul.

Părintele ne îndemna mereu să trăim frumos unii cu alții pentru că ne cunoștea pe fiecare în parte, ne știa părțile bune, dar și pe cele rele. Îmi amintesc cum, odată, treceam pe ulița satului și părintele, aflând de o întâmplare rea, îl certa pe un prieten de joacă de-al meu. Mă temeam pentru mine, ca nu cumva să mă găsească cu ceva rău, mi-ar fi fost rușine:

— Sărut mâna, părinte!

— Să trăiești, Ghiță! Văd că ești bucuros! Câte fapte bune ai făcut azi?

— Am dus caprele la păscut, am curățat pește cu mama.

— Bravo, copile! Ai două, dar dacă faci trei e în numele Sfintei Treimi. Aștept să mi-o spui și pe a treia, data viitoare când ne vedem.

Părintele mă încuraja și tare bine-mi făcea. Înțelegând cât de important era să respect și eu această regulă a faptelor bune, mă străduiam să mă port bine. Adevărul este că nu puteam să nu fiu bun, văzând atâtea exemple bune în jurul meu. Unul dintre aceștia era părintele. Îl admiram pentru că avea un fel special de a fi: cu toate că era mai serios și disciplinat, știa să-și apropie oamenii prin încrederea pe care le-o transmitea.

Postul și ispita oalelor din cămară

Biserica pe care o avea în grijă nu era prea mare, dar îi învățase pe credincioși să fie ordonați și ascultători la sfintele slujbe. Astfel, la orice slujbă participam, vedeam din strana în care cântam alături de bunicul și verișorii mei, cum bătrânii satului stăteau în față, la loc de cinste, dând exemplu de purtare, cuminenie și ascultare tinerilor care erau în urma lor. În Postul Mare, tot după o rânduială făcută de părintele, satul era împărțit în trei grupe pentru mersul la spovedit: copiii veneau la începutul postului, fetele și flăcăii pe la mijloc, iar bătrânii satului spre sfârșitul acestuia.

Trebuie să-ți spun că, deși posteam, lucrul acesta nu era chiar atât de simplu

pentru mine. Cel mai greu îmi era să mă abțin de la degustatul laptelui și smântânii din oalele din cămară, ce-mi făceau prea des cu ochiul. Erau tare frumos așezate una lângă alta și mă duceam și de treizeci de ori pe zi să le văd:

— Doamne, cât de bine arată smântânică asta! Ce ar mai merge cu o țâr' de pâine...

— Ghiță, nu mânca! Mai sunt două zile până la Paști...

Îngerul păzitor era mereu șoapta bună care-mi spunea să mă abțin și de multe ori chiar reușeam, fiind bucuros că puteam să trec de ispită. Alteori, greșeam și mă trezeam mâncând din ele. Mă simțeam atât de vinovat, chiar supărat pe mine și mă gândeam că n-am

